

SỐ 510

KINH THÁI HOA VI VƯƠNG THƯỢNG PHẬT THỌ QUYẾT HIỆU DIỆU HOA

(NHỮNG NGƯỜI HÁI HOA TRÁI LỆNH VUA MÀ DÂNG CÚNG
PHẬT ĐƯỢC THỌ KÝ TÊN LÀ DIỆU HOA)

*Hán dịch: Đời Đông Tấn, Tam tạng Trúc Đàm-vô-lan,
người Thiên Trúc.*

Một thuở nọ, Đức Thế Tôn giáo hóa ở thành La-duyệt-kỳ, thuyết giảng kinh Tán Tuệ, phần đầu, phần giữa và phần cuối đều là lời thiện, nghĩa lý của kinh thật vi diệu, tinh tu phạm hạnh, chỗ giảng rộng lớn.

Bấy giờ, nhà vua liền ra lệnh hơn vài mươi người hàng ngày hái hoa đẹp dâng lên nhà vua. Chỉ trừ đám thể nữ lớn nhỏ nơi hậu cung các quý nhân. Một ngày nọ, những người theo lệnh vua ra ngoài thành hái hoa, khi trở vào theo con đường tắt thì thấy Đức Phật đi qua, xa thấy Đức Thế Tôn đủ các tướng hảo, oai quang rực rỡ vô lượng, giống như mặt trăng ở giữa các vì sao, như mặt trời mới mọc chiếu khắp thế gian, cùng đầy đủ chúng Thánh đệ tử, Bồ-tát theo hầu trước sau. Mọi người cùng đến chỗ Phật, cúi đầu đánh lễ, tự nghĩ: “Mạng người khó giữ, khó gặp Phật ở đời, khó được nghe kinh pháp, nay gặp Đại Thánh như người bệnh gặp thầy thuốc giỏi. Chúng ta thân vốn hèn kém, lại thêm sự ràng buộc của quan quyền, bị sai khiến phục dịch luôn không được tự tại. Nhà vua nghiêm khắc nóng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

này, người phụ trách hái hoa thường bảo phải đem về sớm, nếu không đúng giờ thì có thể bị giết.” Họ nghĩ: “Thời gian trôi qua không trở lại, Thánh chúng khó gặp, ước kiếp mới gặp, thà bỏ thân mạng, nên dâng hoa tung lên cúng dường Phật và Thánh chúng. Nhờ nghe kinh giới mà hiểu pháp sâu xa, được trí tuệ không cùng. Chúng ta ở nơi vô số kiếp bị người làm hại không thể nói hết, chưa từng vì pháp mà tiếc thân mạng. Nay nhờ việc làm cúng dường Đức Thế Tôn, Tam bảo, nên dẫu bị hại thì cũng chắc chắn không bị đọa vào nơi đau khổ, mà sinh vào nơi yên ổn.” Họ bèn đem hoa rải lên Đức Phật và Thánh chúng, rồi tắt cả một lòng đánh lễ. Phật biết ý họ phát tâm vô thượng liền rải tâm Từ đến họ, thuyết giảng pháp Đại thừa: Sáu Độ không cùng tốt (sáu độ Ba-la-mật), bốn Đẳng (bốn Vô lượng tâm), bốn Nhiếp pháp (bốn Ân), ba môn Giải thoát của Bồ-tát. Những người hái hoa đều phát tâm cầu đạt quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, thấu rõ Phật tuệ, không còn thoái chuyển. Phật liền thọ ký cho họ sau này sẽ thành Phật hiệu là Diệu Hoa gồm đủ mười tôn hiệu: Như Lai, Chí Chân Đẳng Chánh Giác, Minh Hạnh Thành, Vi Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Đạo Pháp Ngự, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn. Mọi người nghe đều vui mừng, đón nhận đại pháp, cung phụng Tam bảo.

Bấy giờ, những người hái hoa cúng dường được thọ ký xong, cúi đầu đánh lễ sát chân Phật rồi trở về nhà báo cho gia đình, cha mẹ, vợ con và nói lời từ biệt:

–Tôi nay hết số, chắc bị nhà vua giết.

Cha mẹ ngạc nhiên hỏi:

–Bị tội gì?

Các người con đáp:

–Vì nhà vua ra lệnh đi hái hoa, nhưng giữa đường gặp Phật đã đem hoa dâng cúng. Nhà vua rất nghiêm khắc, đã không đúng thời gian, lại còn không có hoa, chắc là nguy cho tánh mạng, cho nên nói lời từ biệt.

Cha mẹ nghe vậy càng thêm lo buồn và than:

–Biết phải làm gì đây?

Bỗng thấy trong rương đầy hoa Tu-mạn đẹp xen lẫn hương thơm tỏa ngát xa khắp bốn bên. Cha mẹ nói:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Có thể dùng dâng lên vua.

Các người con thưa:

–Mọi người thấy vậy chắc truyền đến vua, nhưng không đúng hẹn, sợ chẳng được yên.

Bấy giờ, nhà vua thấy trễ giờ, lại thấy hoa rải đầy đường, nên rất giận, liền ra lệnh quan hầu cận dẫn nhiều binh lính đến bắt đem về. Vâng lệnh vua, quan hầu cận đến bắt những kẻ kia đem về cung. Nhà vua nói:

–Tội các người đáng bêu đầu giữa chợ.

Những người hái hoa không sợ, sắc mặt chẳng đổi, nhà vua thấy lạ lại hỏi:

–Các người lúc này tội lỗi không lường, bị bắt trời sẽ đem đi giết, có gì chẳng sợ, sắc mặt không đổi?

Những người hái hoa liền tâu:

–Người sinh ắt có tử, vật thành thì có hoại, chúng tôi từ vô số kiếp thường làm phi pháp, chẳng tiếc thân mạng. Sáng sớm hái hoa gặp Đức Thế Tôn, dâng hoa cúng dường và đánh lễ. Bấy giờ, biết mình trái lệnh sẽ bị giết, thà vì có đức mà chết, chứ không vì vô đức mà sống.

Nói xong, trở lại thấy trong rương hoa đầy như cũ. Họ nghĩ: “Đây đều là ân từ của Như Lai che chở.”

Nhà vua nghe rất lạ không tin, liền đến chỗ Phật, đánh lễ sát chân, lui ngồi một bên, chấp tay thưa hỏi Đức Phật:

–... Có điều như vậy không?

Đức Phật đáp:

–Đúng vậy! Những người này muốn cứu độ mười phương chúng sinh, không tiếc thân mạng, nên dâng nhiều hoa tung lên cúng dường Phật, ý không có tưởng được báo đáp, do đó được Phật thọ ký, đương lai sẽ thành Phật hiệu là Diệu Hoa Chí Chân Đăng Chánh Giác, do phát tâm vô thượng nên được thọ ký. Hương hoa của lòng từ dựng đầy rương, không ai là chẳng nghe biết.

Nhà vua nghe rất vui mừng, vội vàng cởi trói tự trách:

–Kẻ ngu không biết đã trói buộc Bồ-tát, xin tha lỗi cho.

Phật bảo:

–Lành thay, lành thay! Người có thể sửa đổi, chẳng khác người

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

không lỗi.

Phật dạy như vậy, vua và thần dân đều vui mừng, đánh lễ lui ra.

